

ELŐSZÓ

*A mi igazi föladatunk az apostolkodás,
a nevelés, az emberteremtés,
mint a jó Istené, a nevelés,
ami meglehetősen nehéz dolog.*
Kosztolányi Dezső: Aranyrárkány

E könyvecske a szabadkai gimnázium tanáiról szól, azokról az emberekről, akik 1861 és 1918 között tanítottak az iskolában. Az Olvasó találkozhatott már a nevükkel egy-egy Szabadkáról vagy Kosztolányiról szóló könyv lábjegyzetei között, az évkönyvekben vagy a temetőben.

Egyikük-másikuk – Kosztolányi Árpád, Toncs Gusztáv, Bibó-Bige György – talán még benne élnek a köztudatban. A könyv célja, hogy megmutassa, kik voltak rajtuk kívül azok a tanárok, akik utat mutattak, útravalót adtak a diákoknak, s a tanítás mellett tudományos munkával is foglalkoztak.

Érdekes, hogy a tanárok az ország több helységéből érkeztek, s otthonra találtak Szabadkán, példa rá Iványi István, aki sokat tett a város kulturális fejlődéséért. Sokuknak azonban Szabadka csak egy állomás volt a pályájukon, hogy azután magasabbra törjenek, Gohl Ödönt a Nemzeti Múzeum hívta munkatársai közé, Révai József egyetemi tanár, műfordító lett.

A könyv első részében a tanárok életrajzi adatai találhatóak, amelyek nagyrészt az évkönyvekből származnak, de sok

adatot találtam a temetőben, egy-egy újságcikkben, vagy a véletlennek köszönhetően Szegeden, Dunaújvárosban.

A második rész a tanévekre lebontva tartalmazza, ki mikor mit tanított.

A mellékletben az igazgatók névsora és a tanárok évkönyvekben megjelent írásainak bibliográfiája szerepel.

Köszönettel tartozom Dér Zoltánnak, aki biztatott a kutatásra, s mindenben segítségemre volt.